

ДЕТСКА РАДОСТЪ

вдигатъ краката, царю честити,
— отговорилъ ковачътъ.

Разсърдилъ се царътъ.

— Конне вдигатъ ли сами краката си, бе глупчо! — изви-калъ той и заповѣдалъ да изведатъ упорития ковачъ и да го вържатъ за едно дърво.

Тогава накаралъ всички слуги да минатъ край него и всѣки за наказание да му дръпне веднажъ брадата.

Миналъ първиятъ слуга, дръпналъ кжсата брадичка на ковача и извикалъ:

— Мързеливецъ!

Миналъ вториятъ, третиятъ. Изредили се всички. Ковачътъ мълчалъ, нищо не казалъ.

— Защо не се оплаквашъ?

— попиталъ царътъ.

— Нѣма какво да се оплак-вамъ, царю честити, — отгово-рилъ ковачътъ. — Твоитѣ хора помагатъ на брадата ми да расте.

— Брей, какъвъ човѣкъ! И да се оплаква не иска! — ре-кълъ си царътъ. — Чакай, ще го науча азъ него!

И той заповѣдалъ на слуги-тѣ да взематъ по една тояга. Миналъ първиятъ слуга. Раз-махалъ тоягата и тупналъ ко-вача. Отъ дрехитѣ му се вди-гналъ цѣлъ облакъ прахъ.

— Брей, ти отъ кога не си

се чистилъ? — попиталъ царътъ.

— Отъ скоро, царю честити. Отъ миналото лѣто.

Изредили се всички слуги. И всѣки тупналъ веднажъ ковача съ тоягата си. Ковачътъ не трепвалъ.

— Защо не викашъ? — по-питалъ царътъ.

— Защо да викамъ, царю чес-тити. Твоитѣ хора ми правятъ добро. Изтупватъ ми дрехитѣ.

Разгнѣвилъ се царътъ отъ шегитѣ на ковача и заповѣдалъ да го хвърлятъ въ тъмница.

Въ това време неприятелитѣ обявили на царя война.

— Ехъ, да има сега кой да ми подкове конницата, както азъ искамъ, — помислилъ ца-рътъ, — всички ще победа!

И той обявилъ, че който свърши тая работа, ще го на-прави най-богатия човѣкъ въ царството. Но никой не се нае-малъ. Тогава царътъ изпратилъ да му доведатъ ковача.

— Слушай! — рекълъ му той. — Ще ти простя всичко и ще те направя най-богатия човѣкъ, ако за три дни подко-вешъ цѣлата ми конница както азъ искамъ. Можешъ ли?

Ковачътъ нищо не отгово-рилъ. Възпретналъ ржкави, на-клатъ огънь и грабналъ чука. За единъ день и една нощъ